

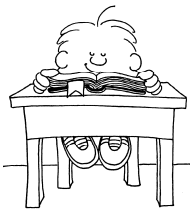
VELIKONOČNÍ ZPRAVODAJ PRO FARNOST JENÍKOV A ZABRUŠANY

„Toto je moje tělo, které se za vás vydává.“

**JENÍKOV OLDŘICHOV LAHOŠŤ HUDCOV
ZABRUŠANY**

Slovo o. Nika

Milí přátelé, farníci a čtenáři zpravodaje, zdravím vás v této době, kdy máme za sebou rok s koronavirem. Situace se zatím moc nezlepšila, virus stále řádí jak pominutý. Mnozí ztrácejí naději. Naše naděje však nespočívá v lékářích, ve vakcíně nebo v nějakém léku. Naše naděje spočívá v Ježíši Kristu. On má moc zvítězit nad každým zlem.

Tímto zpravodajem bychom vám byli rádi nějak nablízku, abychom vás povzbudili. Najdete v něm zamyšlení nad krizí jako příležitostí k restartu v životě, odpovědi našich katechetek o prožitém roku, dokončení článku o modlitbě ve skrytosti, zamyšlení nad problematikou darování pohlavních buněk anebo svědectví o tom, že Boha v tomto světě nalézt lze. Snad vás neodradí, že náš zpravodaj tolik zavání křesťanstvím. Ale na světadíle s křesťanskými kořeny to ani jinak nejde. ☺

Přeji sobě i vám, abychom se skrze vytrvalost a naději opět dočkali času, kdy se život naší společnosti opět vrátí do normálu ... to by ale bylo málo: vyprošuji zejména to, aby nás všechny celá tato situace proměnila k lepšímu.

Krise jako příležitost k růstu a ke změně

Bývá zvykem těžká období života nazývat krizemi. Řecké sloveso *krino* znamená vybírat, posuzovat. Podstatné jméno *krisis* znamená soud, rozhodnou chvíli nebo rozhodnutí. Mnozí lidé již objevili pozitivní rozměr krizí a přijímají je vždy jako výzvu. Prožívají je aktivně hledáním smyslu, který v sobě krize nesou, objevováním poselství, které chtějí sdělit.

Křesťané vyučení Biblí vědí, že právě takto s lidmi jedná Bůh. Kdykoli není něco v pořádku, dopouští Bůh krizovou situaci, která má upozornit a vést k nápravě.

Příkladem může být starozákonní prorok Jonáš, který procházel město Ninive a volal: „Ještě 40 dní a Ninive bude vyvráceno!“ Bůh ho tam poslal, protože život jeho obyvatel byl velice poznamenán zlem. Bohu na nich záleželo a chtěl je zachránit. Ninivané změnili svůj způsob života a byli zachráněni. Záleží mu i na nás. Chce nás především zachránit pro nebe. Možná proto nás nechává potýkat se s touto nemocí. Abychom se zastavili a zamysleli se nad tím, kam náš život směřuje.

Stále ještě prožíváme postní dobu, která začíná výzvou: „Obraťte se a věřte evangelium.“ České slovo obrácení je překladem řeckého „*metanoia*“. To se dá přeložit také jako „změnit smýšlení“, „jinak myslet“. Změna jednání vyrůstá vždy z této změny smýšlení, kdy se člověk zastaví a přehodnocuje. „Meta“ může také znamenat „za“. Potom by *metanoia* znamenalo „vidět za věci“, tedy poznat to podstatné, co je ve všem přítomné, i když skryté. Nakonec pak za každým člověkem a za celým stvořením zahlédnout samého Boha, poznávat Boha, který k nám mluví ve zkušenostech našeho každodenního života. Počítat s tím, že Bůh je mi blízko, že mě oslovuje, že o mě pečuje. Tak vám přeji, aby vás Pán Bůh ochraňoval od všeho zlého. Abyste i vy zakoušeli Boží blízkost a abyste se mu sami přiblížili.

o. Nik.

+ Trocha teologie: Vánoční a velikonoční tajemství +

Tím, co nás přitahuje ke křesťanské víře, jsou její tajemství. Skutečnosti, kterým sice úplně nerozumíme, ale přesto věříme, že se staly. Tajemství nás učí pokoře před Bohem, který se nám zjevuje vždy tak, že velká část pravdy o něm nám zůstává zahalena. On – Bůh má plné právo se nám takto zjevovat, právě proto, že je Svrchovaný Bůh. Ještě dříve než poukážeme na některá z křesťanských tajemství, je dobře zmínit, že tato tajemství jsou sice těžko rozumem pochopitelná a vyslovitelná, ale nejsou proti rozumu.

O Vánocích slavíme veliké tajemství, že se Boží Syn stal člověkem v Ježíši Kristu. Mnozí před tímto tajemstvím chtěli utéci, jiní jej odmítli, jiní jej chtěli rozumově vysvětlit, jiní řekli, že to není možné. Jedni tvrdili, že Ježíš byl jen obyčejným člověkem, jiní zase, že měl jen zdánlivé tělo,... Jako křesťané věříme, že Ježíš Kristus je pravý Boží Syn a pravý člověk. Nevíme, jak je možné toto spojení božské a lidské přirozenosti v jedné osobě, ale věříme, že je to tak. A kdo rád studuje, tak objeví veliké množství textů, které se nad tímto tajemstvím zamýšlejí v touze jej aspoň nějak vyložit.

O Velikonocích slavíme Ježíšovu smrt na kříži za naše hříchy a oslavujeme i jeho zmrtvýchvstání a vstup na nebesa, kde zasedl po pravici svého nebeského Otce, aby se za nás přimlouval.

Jedno z velikonočních tajemství nás ale vede i k tomu, že ten, který našel cestu, jak být na několik let spolu s námi lidmi na této zemi, našel i způsob, jak spolu s námi zůstat na zemi i po svém zmrtvýchvstání a nanebevstoupení. Toto tajemství má svůj původ v události poslední večeře. Ježíš vzal do rukou chléb, vzdal díky, lámal jej a dával svým učedníkům se slovy: „Vezměte a jzte z toho všichni. Toto je moje tělo, které se za vás vydává.“

I před tímto tajemstvím lidé utíkají a chtějí jej „odtajnit“. Říkají, že chléb je jenom „jako“ Ježíšovo tělo. Jako katoličtí křesťané věříme, že při mši svaté, kdy kněz nad chlebem opakuje Ježíšova slova, dochází ke změně podstaty (podstata je to, co věc je): již to není chléb, ale Ježíš Kristus skutečně reálně přítomný pod způsobou chleba (tzn., že vlastnosti chleba zůstávají). Chléb přepodstatněný v Tělo Kristovo přijímáme a uchovávanému ve svatostánku se mu klaníme. Obojí nás stále víc a více vnitřně přetváří ke Kristově podobě.

Kardinál Journet k tomu poznamenává: „Tajemství, přítomnost, naplňuje i ten nejubožejší katolický kostel. Je obydlen. Vlastní reálnou přítomnost, tělesnou přítomnost Krista. Ti, kdo přijímají, aniž by rozuměli, a vědí, někde v nadvědomí svého bytí, že se jedná o něco úžasného, jsou v pravdě. Reálná přítomnost Krista je důvodem trvání církve ve světě až do druhého Kristova příchodu ve slávě. Náš Pán je stále s námi“

O.J.

Jak se žije na jeníkovské faře

O.Nik: Máme za sebou rok, kdy se téměř nedají prožívat žádné akce. Omezení sice stále pokračují, ale chtěl jsem se zeptat, jak jste tento rok prožívaly na faře?

Eli: V každé době jsme se snažili vždy maximálně odpovídat na aktuální požadavky a potřeby společnosti. V době bez covidu jsme byli v osobním kontaktu s dětmi, mládeží, rodinami, chodili jsme do školek, pořádali víkendové a prázdninové akce, s dětmi jsme jezdili do mateřské farnosti do Vranova nad Dyjí. Byli jsme často spolu. Což v době koronaviru už bohužel nešlo. Leckomu by se tedy mohlo zdát, že tím naše práce skončila a nezbývá nám už nic jiného, než sedět se založenýma rukama, ale skutečnost byla úplně jiná. Ukázalo se totiž, že mnoho dětí doplácí na způsob výuky, který v době covidové probíhá online - ne všechny děti měly potřebnou elektroniku nebo wifi připojení, často si musely informace dohledávat samy, učit se samy, poradit si samy. A to často nebylo jednoduché. Naše pracovní náplň tedy byla poskytnout těmto dětem zázemí pro online výuku a být jim k ruce, když něco potřebovaly, pomáhaly jsme jim s úkoly, školní přípravou, doučovaly je atd. A samozřejmě zbyl čas i na legraci.

Podnikali jsme i mnoho dalších činností, např. pravidelný důkladný úklid fary, úpravu interiéru, kontakt s farníky v takové míře, v jaké to aktuální situace zrovna dovolovala.

Modlili jsme se za zmírnění dopadu pandemie COVID 19, za nemocné, umírající, za všechny, kdo se o tyto lidi starají. Snažili jsme se vidět naději i v této nelehké době.

Lidka: Akce mohly probíhat jenom o prázdninách a v září, když došlo k uvolnění opatření. Ve zbývajících částech roku jsme společně s dalšími dobrovolníky pronikali do tajů pedagogiky a plánovali otevření farní školy :). Pokud síly stačily, stále mohly probíhat individuální přípravy na přijetí svátostí – křtu, prvního svatého přijímání nebo svátosti manželství. V loňském roce několik dětí a dospělých tyto svátosti mohlo přijmout a s Boží pomocí snad letos přibudou i další.

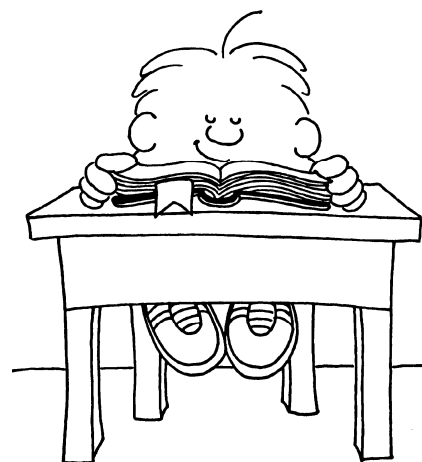
O.Nik: Jsi ráda, že jsi v Jeníkově?

Eli: Ano, vnímám jako veliký dar a požehnání od Boha, že můžu v Jeníkově sloužit takovým způsobem, jakým sloužím, že se můžu setkávat (nyní tedy omezeně) s tolika lidmi, že k nám na faru stále přichází a my je můžeme třeba vyslechnout, vhodným způsobem jim pomoci, často jsou ochotni nám pomáhat, s čím potřebujeme. Takže jsem moc ráda, že můžu sloužit v Jeníkově, ať je doba jakákoli.

Lída: Jsem ráda, že mohu vidět ovoce své práce. Pokud má člověk smysluplnou práci, hned se karanténa prožívá lehčeji a čas lépe utíká. Útěchou je mi návštěva místního kostela a zvláště přímluva Panny Marie Jeníkovské Matky Důvěry.

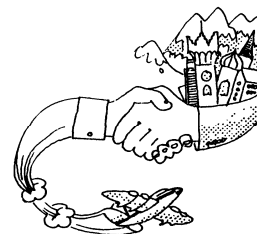
O.Nik: Co Ti tento rok přinesl?

Eliška: Rok 2020 mi přinesl mnoho nových zjištění a poznání. Jednak to, že člověk není pánem světa, že naše technologie a znalosti nestačí na ovládnutí přírodních sil a zákonitostí (tím myslím samotný virus, šíření, mutace atd.). Také že mnoho věcí, které jsme dosud brali jako samozřejmost, tak samozřejmých prostě není, tím myslím třeba kontakt s přáteli, volný pohyb, návštěvy, cestování, přístup na mše svaté, a samozřejmě zdraví a vždy dostupná lékařská péče. Ale to asi zjistil každý 🍷

Také jsem prožila mnoho krizových chvil, kdy jsem se musela vyrovnat s nespravedlností, bezmocí, kdy věci nebyly tak, jak jsem je chtěla a potřebovala mít. Z toho všeho jsem se naučila, že nejdůležitější ze všeho je mít rád ostatní a všechny situace, které nemohu zvládnout nebo spravit, tak svěřit Pánu Bohu. A pokud mě (každého z nás) Pán tak miluje, že zástupně za nás umřel na kříži, pokud kvůli mě tolik trpěl, tak je přece jasné, že mě nenechá bez pomoci a pokud je to potřeba, zastane se mě.

Lidka: To, že si vážím každého člověka, kterého mohu potkat. Když jsem na druhém konci republiky, než zbývající část mých blízkých, tak mě povzbudí každé setkání, ať už se jedná o malé dítě, nebo o babičku či dědečka. Nemohli jsme udržovat tolik kontaktů, jako předchozí dva roky. Na druhou stranu šly některé vztahy více do hloubky a uvědomili jsme si, že jeden druhého potřebujeme.

Rok sv. Josefa – Svatojosefské inspirace

Svatý Josef žil skrytým životem

Kvůli různým omezujícím nařízením jsme zažili, co to znamená žít ve skrytu, izolaci a osamocení. Někteří tyto situace nesou velmi těžce. Mluví o tom, že na ně doléhají deprese a jsou z toho velmi zneklidnění. Právě v této situaci by nám mohl napomoci příklad Josefova modelu skrytého života. Josef prožil svůj život v ústraní a zažíval

i tvrdé omezení ze strany tehdejších vládců - Heroda a římských okupantů. Tušíme, že nepropadal depresi ani se nehroutil. Spíše poctivě prožíval přítomný okamžik, žil život s vědomím Boží blízkosti a radoval se z drobností. Nedělal střed svého života z toho, co nemá a co je jinak než chtěl, ale dokázal využít toho mála, co měl k dispozici. Přes všechna vnější nařízení a omezení mu nikdo nemohl vzít možnost využít tohoto skrytého života k vlastnímu posvěcení na cestě ke svatosti. I my můžeme jít za současných podmínek Josefovou cestou skrytého života posvěcení ke svatosti.

Skrýтый život nevadil mu, Bůh se zato přiblížil mu. 😊

Jan Dobraczynski – Stín Otce

V roce 2013 vydalo nakladatelství Paulínky knihu Jana Dobraczynského Stín Otce. Toto románové převyprávění života svatého Josefa je krásnou meditací, která nám osvětlí mnohé z toho, co je v Písmu svatém jen naznačeno. Přinášíme dvě zkrácené ukázky.

Z kapitoly 2: Josefovo mínění o ženě

Starozákonní kněz Zachariáš se provinile svěruje Josefovi, že nedokáže konat svou chrámovou službu, aniž by přitom myslel na svou milovanou manželku Alžbětu... Pak dodává: „Zákoníci říkají, abychom denně děkovali Hospodinu, že nás neučinil pohanem a ženou. - Já bych se nedokázal takto modlit. Miluji svou ženu. Je mi nejbližším přítelem.“

Josef odpovídá: „I já jsem slyšel rabína, který hlásal, že Hospodin znevážil ženu, když stvořil Evu z Adamova žebra, protože žebro není šlechetnou částí lidského těla. Říká se, že žena byla stvořena pro muže, aby mu bylo lehčeji a příjemněji... Já však myslím, že žena nemůže být stvořena jen pro muže. V lásce k ženě se ukrývá něco svatého. Dobře to nechápu a ani to neumím vyjádřit, ale jsem si jist, že tou láskou chtěl Hospodin ukázat něco velkého a tajemného.“

Zachariáš: „jsi mladý a přesto říkáš tak nezvyklé věci. Mluv dál. Ty si opravdu myslíš, že Hospodin určil veliký úkol i ženě?“

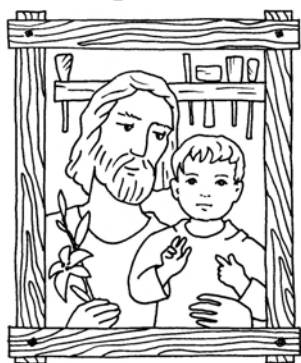
Josef horlivě vybuchl: „Věřím tomu. Jsem si jist, že ji jednou povýší a vyzdvihne k sobě. Neuměl bych milovat ženu jen proto, že je stvořena pouze pro mne.“

Z kapitoly 17: Josefův vnitřní modlitební zápas a Boží zjevení

Josefův příbuzný Kleofáš vyčítá Josefovi, že Maria čeká dítě. Povídají si o tom i lidé na ulici. Josef večer jde za město, aby úpěnlivě celou věc předložil Hospodinu...

„Nikdy neuvěřím, že by mě ona podvedla... Nevím, co se stalo... Co udělám? ... Nechci-li obžalovat ji, mám jen jedinou možnost: musím utéci z Nazareta. Uteču daleko, zmizím lidem z očí. Svalí vinu na mne. Když někdo utíká, není pro něho omluvy. Budou říkat: Co je to za člověka! Podvedl dívku a nedodržel manželskou smlouvu. Obrátí hněv na mne a s Marií budou mít soucit. Odpustí jí a budou ji považovat za oběť nečestného muže.“

V tom Josefovi proletí hlavou slova Izajášova proroctví, která nedávno četl v synagoze: „Pán vám dá znamení. Hle dívka počne ...“ Upadá do spánku a slyší slova: „Neboj se, vezmi ji do svého domu jako svou ženu. To nebyl člověk, kdo ti ji vzal. Bůh sám se k ní sklonil. Ten, který se narodí, bude Spasitelem, na kterého všichni čekají. To o ní a o něm mluvil prorok...“

I když to vše neplánoval, otcovsky se zamiloval. 😊

Josef asi nikdy nepočítal s tím, že bude mít nemanželské dítě. Byl před tuto skutečnost Bohem nečekaně postaven. I nám se může v životě stát, že budeme postaveni před něco, co jsme neplánovali a nechtěli. Někdy se do takové situace můžeme dostat i vlastní vinou. V takové situaci krize si můžeme vzít příklad z Josefova zápasu a před Bohem nebo před svým svědomím přemýšlet, jak se zachovat, aby to bylo z co nejvíce stran dobře.

Střípky z křesťanské spirituality - Cesty křesťanské modlitby

(Pokračování z minula: výtah z článku trapistického mnicha Thomase Kithlinga o modlitbě ve skrytosti.)

T. Kithling komentuje verš Matouš 6,6. Minule jsme psali o tom, kdo je pro Ježíše Bůh, ke kterému směřuje modlitba, že je to laskavý Otec. Dále o tom, co to znamená vejít v modlitbě do pokojíku: že to znamená oprostít se od sebe a svých myšlenek a soustředit se na Boha reprezentovaného tzv. svatým symbolem – třeba textem Písma. Dnes píšeme o tom, co je odměnou takové modlitby...

A tvůj Abba, který vidí, co je ukryto, ti odplatí... Odměnou modlitby ve skrytosti je hluboké poznání Boha, které nás vede k tomu, že žijeme nepřetržitě v Boží přítomnosti. Bůh byl vždycky s námi, ale my jsme jej nevnímali, protože jsme se stále (dokonce i v čase modlitby) věnovali své sebestředné činnosti a svým projektům pro štěstí. Cesta čisté víry nehledá duchovní útěchu, osvícení ani znamení a zázraky. Je osvobozením od touhy vměstnat Boha do našich naivních kritérií.

Vědomí sebe sama je poslední baštou našeho ega, které hraje roli jakéhosi mostu mezi minulostí a budoucností. Pod jeho vlivem v podstatě nikdy nezakoušíme přítomný okamžik, ve kterém však je přítomen Bůh.

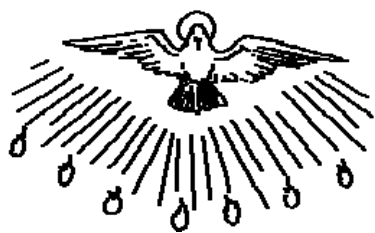
Ve vnitřním pokojíku se v zásadě dějí dvě věci: potvrzení naší základní dobroty a očištění nevědomí.

To první může mít podobu pocitu Boží přítomnosti, vnitřního míru, nebo podobu pocitu odpuštění, že je vše v pořádku, že se o nás Bůh stará a že není třeba se o nic bát. Tak nás Bůh upokojuje a tiší naši rozjitřenost a jakýsi náš vnitřní nářek.

To druhé ... Skrze hluboký klid modlitby tělo získává dovolení uvolnit nestrávený emoční materiál, nashromážděný v našem nevědomí. Emoční zranění mohou vyvstat během modlitby jako primitivní emoce, které nemají žádný vztah k bezprostřední minulosti. Tento fakt je znamením toho, že vystupují z nevědomí. Čím víc jsme v míru, čím hlouběji spočíváme v Bohu během modlitby, tím rychleji a kompletněji je nestrávený celoživotní emoční materiál odplavován. Toto se v křesťanské kontemplativní tradici nazývá očišťování duše.

Ve vnitřním pokojíku jsme tedy svědky léčivého procesu a tím lékařem je sám Ježíš, ve kterého jsme složili všechnu svou důvěru. On sám nám pomáhá odložit nepotřebnou bagáž, kterou v životě namáhavě vlečeme: naše potřeby vlastnit, ovládat, mít pod kontrolou, naši identifikaci s našimi pocity a naše přemrštěné lpění na tom, kým navenek jsme profesně nebo stavem. On sám nám pomáhá, abychom si vytvořili návyky, jak se oprošťovat od postojů a chování, které nejsou vhodné nebo jsou škodlivé v modlitbě a v chování: to vše proto, aby nám dal posunout se na vyšší úroveň poznání Boha a lásky k němu a k lidem. Naše mysl se projasňuje, začínáme vnímat dynamiku svého nevědomí a to, kolik energie nesmyslně vkládáme do pokusů, aby náš vlastní emoční program pro štěstí fungoval.

Já jsem tady vedoucí, já jsem king, mítink, brífink, breinstorming...

Pokaždé, když necháme uplynout kapičku nestráveného emočního materiálu, potlačeného v raném dětství, Duch svatý přispěchá a vyplní prostor tím, že aktivuje plody a dary Ducha: především lásku (nesobeckou), mír (o kterém Pavel říká, že překračuje každé chápání), radost (jako neustálý smysl dobrého bytí) a dobrotu (schopnost vidět Boha ve všem).

S rostoucím stupněm víry a odstraňováním překážek Boží lásce se v našem každodenním životě projevují plody Ducha mnohem pravidelněji. Božská terapie rozšiřuje stěny našeho vnitřního pokojíku, aby zahrnoval celý život.

Etické okénko – Daruj vajíčka a daruj život lásce ???

Už před Vánocemi, jakoby se roztrhl pytel s růžovými plakáty a billboardy s nápisy typu: Pomozte jiné ženě mít miminko – darujte svá vajíčka; Jediná záchrana pro mnohé páry – darujte svá vajíčka... Ale je darování vajíček (jinak také gamet) opravdu tak dobrým skutkem, jak to přesvědčivě nabízí velkoplošné reklamní tabule?

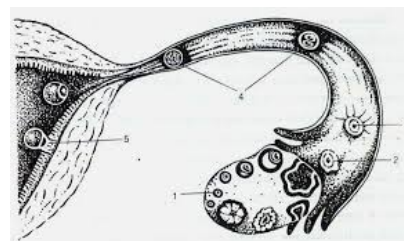
Reklama obecně působí na city a emoce. Chce vyvolat dojem, pod jehož vlivem člověk jedná. V mnoha reklamách dochází také k jednostranné prezentaci produktu, určité okolnosti, které se nehodí, jsou zamlčeny. Člověk je však rozumovou bytostí a jako takový by měl právě rozumem zvažovat, než se do čehokoli pustí. A čím závažnější věc je, tím je také větší mravní závazek použít rozum. Než si uděláme úsudek, projděme si nejprve fakta shromážděná Hnutím pro život.

1. Lež. 95% gamet se používá na nemedicínské účely – tzn. pokusy, farmakologie atp. V současné době je dostatek „dárkyň“, jejichž gamety by stačily pokrýt poptávku heterosexuálních párů po dítěti.

2. Byznys. Nejedná se o žádné darování vajíček, ale o jejich prodej. Protože Evropská Úmluva o lidských právech a biomedicíně říká, že „lidské tělo a jeho části nesmí být jako takové zdrojem finančního prospěchu“, (kap. VII. čl. 21) je tato skulinka „ošetřena“ jako kompenzace nákladů spojená s darováním vajíček. Žena tedy vajíčko nedaruje, ale prodává. Reprodukční medicína a vše, co se jí týká, je velkým byznysem. Budoucí rodiče si mohou určit, jak by chtěli, aby jejich dítě vypadalo. Dokonce existují webové stránky, kdy je možné vybírat, jako z katalogu. V čem se takový výběr liší od koupě kabelky, svetru, batohu atp.? Není zde počátek lidského života chápán jako materiál?

3. Zvrácení přirozenosti. Neodebírá se vajíčko jedno, ale pokud možno, co nejvíce: mohou to tak být vajíčka 3 anebo i 25. Ale, jak je to možné, když během jednoho cyklu ženy dozraje ve vaječníku pouze jedno vajíčko? Je to aplikací podkožních injekcí, obsahující hormony, které mají napomoci k růstu a dozrávání vajíček ve vaječnících. Tyto hormonální injekce si žena aplikuje 10 – 12 dnů. Tělo každého z nás přirozeně funguje. Samo si hormony vytváří, tak jak potřebuje a samo nejlépe ví jak. Aplikace hormonů znamená v tomto případě naprosté zvrácení přirozeného běhu. Je to něco podobného, jako když vykolejí vlak.

4. Zdravotní rizika. Gamety se odebírají v celkové anestezii, punkční vaginální technikou, kdy se na vaječnících dělají vpichy. Vaječníky vždy krvácí, nikdy se dopředu neví, kdy přesně krvácení ustane. Dá se to sice odhadnout, ale tělo každé ženy reaguje zcela originálně. Dalšími riziky jsou poškození vaječníků a dělohy, zánět vaječníků, vnitřní krvácení, hyperstimulační syndrom, zanedbání lékařské péče a následná smrt - i takový případ se již stal

5. Kde jsou moje děti? Jedna dárkyně vajíček se po letech sdílela: „Je to šest roků, kdy jsem poprvé darovala vajíčka. Darovala jsem celkem třikrát a nyní čekám svoje první dítě. Je mi 30 roků a teprve nyní si uvědomuji, co jsem vlastně provedla. Představa, že někde žije moje biologické dítě, o kterém nic nevím, mě ničí. Představa, že moje dítě bude mít sourozence, kterého nikdy nepozná, je pro mě stresující. Darovala jsem, protože jsem jako studentka potřebovala peníze, z žádného jiného důvodu to nebylo...“ K tomu je třeba domyslet, že dítě má daná žena s mužem, kterého nikdy neviděla. Když takové detaily promyslíme dál, může se stát, že se např. potkají dva sourozenci, kteří nebudou vědět, že jsou sourozenci a budou chtít společně založit rodinu, což u sourozenců předpokládá zvýšené riziko nejružnější vad.

Na základě těchto faktů ať si každá rozumem obdařená bytost učiní úsudek sama.

Táňa D.

Svědectví – moje cesta k Bohu

I přesto, že se nyní příliš setkávat nesmíme, setkáváme se s lidmi na jejich nejružnějších životních cestách a jsme svědky jejich hledání a nalézání Boha. O takovém hledání je i následující příběh. Uvádíme jej tak, jak jsme jej přijali, pro povzbuzení všem, kteří něco podobného prožívají.

Vyrůstala jsem v rodině, kde víra a Bůh bylo tabu. Věřící lidé byli považováni za bláznivé fanatiky.

O víře jsem žádné informace od rodiny nedostala. A přesto se v mi v životě děly věci, které mě k Bohu a k víře vedly.

Neuvěřitelné zážitky, které se mi začaly dít před deseti lety, byly rozumem naprosto nevysvětlitelné. V té době už jsem byla matkou malé holčičky. Vychovávala a starala jsem se o ni sama. Některé chvíle byly dost náročné, a tak člověk začne přemýšlet i nad zázraky a přát si je. A možná právě tato přání byla začátkem mé cesty k Bohu.

Přesto, že jsem byla mladou maminkou a měla krásnou zdravou dceru, toužila jsem po partnerské lásce. Po nějaké lásce muže. Úmyslně píšu nějaké, protože jsem neměla úplnou představu toho, jaký by ten muž měl být, jak by se měl chovat, jaké by měl mít hodnoty. A tak jsem se seznámila s jedním partnerem. Měl o mě velký zájem a chtěl mě poznat. Setkávali jsme se a trávili spolu čas. Po nějaké době mě poprosil, ať se k němu i s dcerou nastěhuji. Uběhlo jen pár týdnů společného bydlení a přišla první hádka.

Ve vzteku mě chytl pod krkem a začal mě škrtnout. Dusila jsem se a uvědomovala jsem si, že nemám šanci se mu ubránit. Začala jsem se modlit a prosit o pomoc. Nevím proč, ale jako první jsem si vzpomněla na archanděla Hanaela, jehož jméno jsem někde slyšela. Cítila jsem, jak přestávám vnímat své tělo a věděla jsem, že brzy přijde konec. Prosila jsem, ať se hlavně postará o moji dceru.

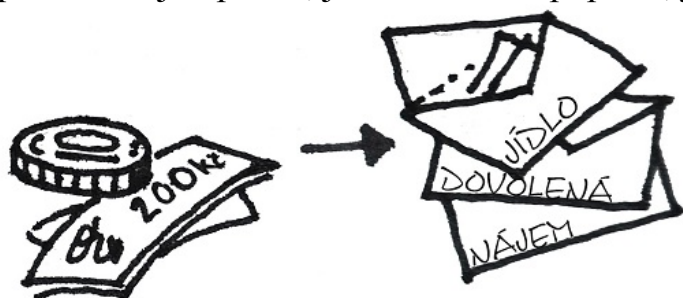
A právě v tu chvíli se mi zjevil. Obrovský anděl. Měl nádherná velká křídla. Cítila jsem, jak je nade mnou, zatím co se mě partner snaží uškrtit... Po chvíli jsem se probudila. Šíleně mě bolem krk, ale byla jsem živá. Archanděl Hanael seděl vedle mě a čekal, až se úplně vzpamatuji. Ještě dalších pár týdnů po tomto zážitku jsem ho cítila ve své přítomnosti. Chodil za mnou, sedával se mnou na gauči. Cítila jsem jeho přítomnost. Cítila jsem jeho obrovská křídla. Když jsem se bála, roztáhl je a jako by mě chtěl těmi křídly obejmout. Vždy, když jsem cítila jeho přítomnost, poděkovala jsem mu za ochranu.

Tehdy jsem začala věřit, že je něco mezi nebem a zemí. Že jsou věci, energie, které prostě nejdou vidět, nejdou nijak fyzikálně ani racionálně vysvětlit. Uvěřila jsem, že jsou andělé, kteří nás chrání.

Od toho partnera jsem odešla a žila dál s dcerou sama. Našla jsem nám bydlení, chodila si přivydělávat, měla ještě mateřskou a požádala jsem si o sociální dávky. Někdy ty finance byly hodně natěsno, abych zvládala vše poplatit a měly jsme s dcerou i co jíst.

Jednoho večera jsem seděla u stolu a počítala peníze. Měla jsem rozepsané, co vše musím zaplatit a k tomu i kolik peněz na to mám. Ať jsem počítala jakkoli, neviděla jsem řešení jak to udělat, abych zvládla zaplatit vše. Měla jsem sice vícero příjmů, ale jak to rozdělit, co z jakého příjmu zaplatit tak, abychom s dcerou vyšly? Tenkrát jsem si vzpomněla na archanděla Hanaela a poprosila ho znovu o pomoc. Už nevím jak, ale prosba o pomoc od Hanaela se změnila v prosbu o pomoc od Boha. Prosila jsem, ať mi pomůže najít způsob, jak to všechno poplatit, jak rozložit příjmy, aby vše vycházelo.

Najednou jakoby mi někdo držel ruku a řekl „piš“. Nevím jak, ale někdo za mě psal, co mám z čeho zaplatit a jak si to naplánovat. A najednou to vyšlo. Najednou jsem hned znala řešení. Od té doby, když jsem potřebovala pomoct, tak jsem takto prosila. A pomoci se mi

dostávalo. Vždy jsem pak za pomoc poděkovala. Na poděkování jsem nikdy nezapomněla.

Po nějakém čase jsem opět potkala jiného muže a začali jsme se seznamovat. Vše vypadalo tak moc hezky. Měli jsme krásný vztah a začali plánovat budoucnost. Koupil a opravil se dům, narodila se nám dcera, ale vztah se začal hroutit. Partner začal být zlý a čím dál tím víc agresivní.

V té době jsem po dlouhé době potkala kamarádku, kterou jsem znala už ze základní školy. Měly jsme si co povídat, ale tolik času na osobní kontakt nebylo. A tak jsme začaly být v kontaktu alespoň telefonicky a přes internet. Brzy jsme se začaly svěřovat jedna druhé o tom, jaké žijeme životy. Jaké máme radosti i starosti. Brzy jsme zjistily, že obě zažíváme nějaké zlo od svého partnera. Každá v jiné míře a podobě, ale dokázaly jsme pochopit tu druhou a dokázaly jsme si být velkou oporou.

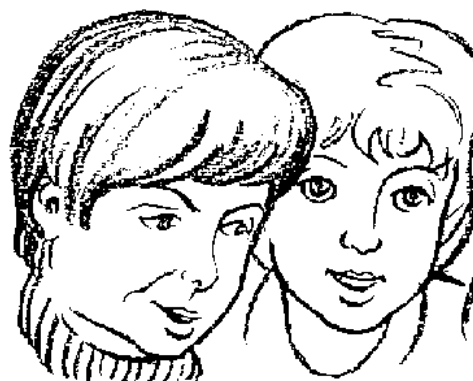
Naše rozhovory se začaly prohlubovat do nitra duší. Vyprávěla jsem jí o svých zážitcích s archandělem Hanaelem a s tím, jak mi „asi“ Bůh pomáhal řešit finance. Ona mi vyprávěla o své víře k Bohu a svých zážitcích s Bohem.

Věřila jsem jí, sama jsem zažila něco nevysvětlitelného. Ale u sebe jsem pochybovala, že by se jednalo přímo o Boha. Přece nejsem věřící, přece o Bohu vlastně nic nevím, neznám ho, neznám víru, nežiji tak. Tak přece si Boží lásku a pomoc nezasloužím.

V mém vztahu se domácí násilí začalo prohlubovat po smrti mého tatínka. A stejně tak se začala prohlubovat i má potřeba více se dozvědět o Bohu, o víře, kterou měla má kamarádka. Více jsme se na toto téma bavily a kamarádka mi jemnou, citlivou formou ukazovala víru v Boha.

Pomohla mi od partnera i s dcerami odejít. Teď už si nemyslím, že je to náhoda. I kamarádka už v té době dokázala s dětmi od svého násilnického manžela odejít. Bydlely jsme nedaleko sebe a tak nebyl problém se vídat mnohem častěji. Začaly jsme spolu trávit spoustu času. Bavily jsme se otevřeně spolu o všem, jedna druhou hodně podporovaly. A já začínala víc a víc pociťovat, že začínám v Boha věřit. Nebyl snad rozhovor s kamarádkou, kdybychom na téma Boha nenarazily a nemluvily.

Ale o tom, jak mi krásně a citlivě dokázala víru ukázat, jak jsem začala věřit a přijímat Boha a také o tom, jak mi to začalo měnit život, bych Vám ráda napsala v dalším článku. Přijetí Boha a víra mi změnila život a pohled na mnoho věcí. Díky tomu jsem zažila velice krásné a neobvyklé zážitky. G.

Vy se ptáte – my odpovídáme: Proč slavíme neděli a ne sobotu?

QUIA EGO VIVO, ET VOS VIVETIS

Ve Starém zákoně nacházíme dvakrát text Desatera, který ustanovuje den odpočinku: šabbat. Pokaždé je uvedena jiná motivace: jiné "proč šabbat světit". V Exodu je odvolání na Boží odpočinek při stvoření a v Deuteronomiu se mluví o hořkosti otroctví, které Izrael zažil v Egyptě. Proto si má o šabbatu odpočinout i izraelský otrok.

Skrze vyjití z Egypta a Desatero dané na Sinaji uzavřel Bůh smlouvu s Izraelem a získal si jej jako vyvolený národ. Skrze ukřižování a zmrtvýchvstání Ježíše Krista uzavřel Bůh se svým lidem smlouvu novou a věčnou. A protože Ježíš Kristus vstal z mrtvých den po dni odpočinku, tj. v neděli, slavíme neděli jako začátek nového stvoření, které Kristus zahajuje svým zmrtvýchvstáním. Poselství „**Ježíš vstal z mrtvých**“ je základní a první vyznání víry křesťanů, zdroj naděje, která přemáhá smrt.

Je také zajímavé, jaké slovo pro neděli jednotlivé jazyky mají. Angličtina s němčinou podržely název *Den Slunce* z doby, kdy jednotlivé dny v týdnu nesly název podle sedmi okem viditelných pohyblivých nebeských tělesek. (Víte-li, která tělesa to jsou, napište nám na email jindrichcoupek@seznam.cz.) Románské jazyky svým *Dominica* připomínají, že neděle je den Páně. Ruština svým *Voskresenie* jasně odkazuje na Vzkříšení. A náš rodný jazyk všem urputným makačům vytrvale připomíná, že v neděli se nedělá. ☺ O.J.

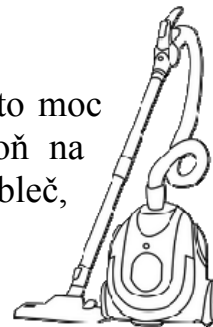
Vtipy – Vtipy – Vtipy – a zase vtipy

K Novákům přijde prodavač vysavačů. Na zem vysype spoustu odpadků a říká: „Všechno, co ten vysavač nevysaje, sním.“ „Tak to vám přeji dobrou chuť, od včerejška nám nejde proud.“

Pepíček přiletí domů a volá: „Mami, mami, koupíš mi kolo?“ „Ne, je to moc drahé!“ Kluk dál žadoní: „Ach jo, a nechceš si se mnou hrát aspoň na maminku a na tatínka?“ „To bychom mohli“, souhlasí matka. „Tak se obleč, jdeme koupit malému kolo!“

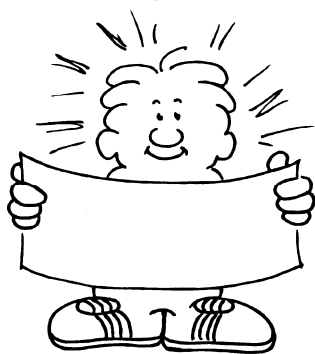
Na tiskové konferenci se ptali nejúspěšnějšího lovce dravé zvěře: „Je to pravda, že pokud člověk nese hořící pochodeň, neublíží mu žádná šelma?“ „Samozřejmě, záleží ovšem také na tom, jakou rychlostí ji ten dotyčný člověk nese!“

Ptá se synek tatínka: „Táto, co jsou to volby do parlamentu?“ „Pojď, já ti to ukážu na příkladu. Na zahradě přistoupí ke keři plnému vrabců a zatleská. Frr, všichni vrabci uletí, ale za chvíli jsou zpátky. „Táto, vždyť jsou zase zpátky!“ „To ano, synku, ale každý sedí na jiné větvi!“

Rozčiluje se nespokojený volič: „Vy že usilujete o blaho lidí?“ „No dovolte!“ ohrazuje se poslanec. „Chcete snad říct, že moji příbuzní, přátelé a známí nejsou lidé?“

Čech ztroskotal na liduprázdném ostrově. Konečně, asi tak po patnácti letech se blíží loď. Z ní k ostrovu vyplouvá člun. Z něj vystoupí jeden z námořníků, zarostlému muži podává plnou náruč novin a povídá: „Přečtete si to, a pak nám řeknete, chcete-li být vůbec zachráněn.“

Říká se, že minuta smíchu vám přidá pět minut života. To by vysvětlovalo, proč Bůh od té doby, co stvořil muže, žije navěky.

Velikonoční farní zpravodaj vydalo pro **Římskokatolickou farnost Jeníkov** vedenou duchovním správcem P. Mgr. Janem Richterem - otcem Nikem (mobil: 731 402 743; email richterjan@seznam.cz) **společenství FATYM** (farní tým) VRANOV NAD DYJÍ. Kontaktní adresa: fara Jeníkov 1, PSČ 417 24.

Zpravodaj vyšel v březnu 2021 v nákladu 1100 výtisků. Příští vydání zpravodaje plánujeme jako prázdninové a vyjde, dá-li Bůh, v červnu 2021. Rozdáváno zdarma do každé domácnosti farnosti (v Jeníkově, Oldřichově, Lahošti a Hudcově a Zabušaněch). **Děkujeme všem, kteří nám jakýmkoliv způsobem pomáhají. Pán Bůh zaplat'!** Vytiskl Tiskový apoštolát FATYMu. Text zpravodaje (a také jeho starší vydání) se nachází i na našich internetových stránkách www.fatym.com.

Číslo účtu jeníkovské farnosti, kam můžete posílat dary na opravy kostela je 184058097/0300